

тѣхъ, защото знаяхъ, че турцитѣ сж силни и добре въоръжени.

Тогавъ Любенъ Каравеловъ и Василъ Левски намислили друго. Тѣ скроили да се подготви цѣлиятъ народъ за възстание, да се насърдчи и въоръжи, та въ единъ уреченъ день всички български села и градове да възстанатъ, да надвиятъ турцитѣ и да се освободятъ.

За да се направи това нѣщо, пѣргавиятъ и безстрашниятъ апостолъ Василъ Левски обиколилъ презъ 1870—1872 г. много села и градове, като търговецъ, и скритомъ, тайно проповѣдвалъ на младежитѣ да образуватъ комитети, да събиратъ пари и да се въоръжаватъ. Много хора чули неговитѣ думи. Старитѣ давали пари, а младитѣ доставяли оръжия и се готвѣли за голѣмо възстание. За жалость единъ чужденецъ издалъ на турцитѣ Василя Левски. Хванали го, осждили го и го обесили въ София на 3-и февр. 1873 г. Заедно съ Левски били хванати и много народни хора, които били затворени и пратени на заточение.

Народътъ, като видѣлъ това, се изплашилъ и спрѣлъ да се готви. Но младитѣ български родолюбци, които били избѣгали въ Влашко, не искали да се спре борбата. Тѣ съставили „Времено българско правителство“, въ Гюргево и решили да работятъ за освобождението на България. Поръчали пачатъ, наредили тайна поща и раздѣлили България на бунтовни окръзи, а именно: 1) Пловдивски бунтовенъ окръгъ съ центъръ Панагюрище, 2) Търновски бунтовенъ окръгъ съ центъръ Горна Орѣховица, 3) Сливенски бунтовенъ окръгъ, 4) Вратчански бунтовенъ окръгъ и 5) Софийски бунтовенъ окръгъ.